

Nu trækker Bonden sit Hors i Stald,
nu søger hvert Kryb sin Rede;
den Smaafugl tier i Skovens Hal,
og Ræven bortlakker ad Hede.

I Vesterleden en Borg saa rød
sig hæver bag gyldne Banker.
Did vandrer at hvile i Himlens Skød
de dagtrætte Mennesketanker.

Du Tvivlersjæl, som paa vildsom Sti
bortflygter for Mulmets Komme, —
hvi gaar du Guds Himmerigs Dør forbi
og skælver, naar Dagen er omme?

Den Gud, der redte hver lille Fugl
en Dunseng for lunt den at fjæle,
han glemte vel ikke et naadigt Skjul
for hjemløse Menneskesjæle.

Nej, bank kun trøstig paa Himlens Borg,
Guds Engle smaa den oplader;
de tager din Byrde, din Angst, din Sorg
og fører dig ind for Gud Fader!

VI

Sangen lød smukt i den stille, lyse Foraarsaften. Stemmerne havde her i det fri ikke den skurrende Klang som inde under Forsamlingssalens lave Loft. Det var, som om det vide Rum gav dem Fylde; som om Himmel og Jord laante dem af deres Farver. Bagefter sang man et Par Fædrelandssange, som hele Forsamlingen efterhaanden istemte; hvorpaa en kraftig Karlestemme raabte: „Hr. Bures Død“.

„Hr. Bures Død! ... Hr. Bures Død!“ gentoges der ivrigt rundt om, mens alle Karlene rejste sig overende fra deres halvt liggende Stillinger.

Ane — Hansines rødhaarede Veninde — blev af Pigerne valgt til Forsangerske. Hun sad helt ude paa den yderste Ende af Baaden ligesom en Gallionsfigur og begyndte straks at synge med en høj, kraftig Røst, hvis lyse Klang mindede om hendes Haars Farve. Hele den øvrige Forsamling sang Omkvædet, i hvilket Pigerne faldt ind med 2den Stemme: